

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput LXII. Exponitur natura statûs ecclesiastici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

APPENDIX DE STATU ECCLESIASTICO, Ecclesiasticisque beneficiis.

CAPUT LXII

Exponitur natura Status Ecclesiastici.

533 **S**tatus ecclesiasticus, eorum est, qui à laicali statu segregati, specialiter divino dedicati sunt ministerio. Duplex est, unus Clericorum, tonsurâ clericali insignitorum, per quam, velut per signum, adscribuntur in forem Domini ministerii. Alter Religiosorum, de quo supra egimus. Status Clericorum subdividitur 1°. in statum Curatorum, id est animarum curam habentium, quales sunt Episcopi & Parochi, & non Curatorum.

2°. in Hierarchicum, & non Hierarchicum. Hierarchia, generaliter loquendo, duplex est, ecclesiastica, & cælestis. Ad hanc pertinent novem Angelorum Ordines: ad illam quicumque sacram habent in Ecclesia potestatem. Quæ cum sit duplex, ordinis & jurisdictionis, duplex quoque Hierarchia confurgit. Ad Hierarchiam ordinis pertinent quorquor ordinibus sunt insigniti; ad Hierarchiam jurisdictionis, quicumque ordinatio jure legitime præpositi sunt regimini Ecclesiæ, cujusmodi sunt Pontifex, Cardinales, Episcopi, Prælati; Abbates, Priores Regularium, Canonici, Parochi, &c. Episcopus major est Presbytero potestate ordinis: quia, ut Epiphanius hæresi 77. dicit: dicere, Episcopo Presbyterum æqualem esse, quomodo erit possibile? Episcoporum enim ordo Patrum generator est; Patres enim generat Ecclesiæ: Presbyterorum verò, non potens generare Patres, per lavacrum regenerationis generat filios Ecclesiæ; non tamen Patres, aut Doctores. Fieri tamen potest per Ecclesiæ determinationem, ut major sit potestas jurisdictionis in Presbytero, quàm in Episcopo, uti multiplex experientia docet.

CAPUT LXIII

Prelaturam Ecclesiasticam, ecclesiasticæque beneficiæ, curam animarum habentia, pro se ambire, vel postulare non licet; nec finaliter recusare, dum Superior absolute jubet acceptare.

534 **U**m qui pro se beneficium ecclesiasticum sine cura animarum petit, ad inopiam suam sublevandam, peccati non esse reum; docet S. Thomas q. 100. a. 5. ad 3. concordatque S. Raymundus in Summa l. 1. tit. 1. §. 7. id probans ex cap. ad aures de recriptis.

535 **D**e Ecclesiastica Prælatura, beneficioque curam animarum habente, sic discutit S. Thomas q. 185. a. 1. In Episcopatu (eadem ratio est de Ecclesiastica quacumque Prælatura) tria possunt considerari, quorum unum est principale & finale, scilicet Episcopalis operatio, per quam utilitati proximorum intenditur, secundum illud Joan. ult. 3. Pisce oves meas. Aliud autem est altitudo gradus, seu elevatio

super alios. Tertium est, quod consequenter se habet ad ista, scilicet reverentia & honor, & sufficientia temporalium. . . . Appetere ergo Episcopatum ratione hujusmodi circumstantium bonorum, manifestum est quod est illicitum, & pertinet ad cupiditatem vel ambitionem. Unde contra Phariseos Dominus dicit Matth. 23. "Amant primos accubitus in cœnis, & primas cathedras in synagogis, & salutationes in foro, & vocati ab hominibus Rabbi."

536 *Quantum autem ad secundum, scilicet ad celsitudinem gradus, appetere est presumptuosum. Unde Dominus arguit discipulos primatum quærentes, Matth. 20. . . . Sed appetere proximis prodesse, est secundum se laudabile & virtuosum. Verum quia prout est Episcopalis actus, habet annexam gradus celsitudinem, presumptuosum videtur; quod aliquis præesse appetat, ad hoc quod subditis proficiat, nisi manifesta necessitate imminente. Quod probat ex D. Gregorio & Chryostomo, quibus concordant Hieronymus epist. 83. Augustinus l. 19. de Civit. Dei c. 19. Bernardus l. 4. de considerat. c. 4. ubi sic: Qui rogat pro se, jam judicatus est, nec interest an per se, an per alium quis roget.*

537 *Probari etiam potest ex Hebr. 5. Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur à Deo tamquam Aaron: quæ divina vocatio nobis non innotescit, nisi per electionem, nominationem, institutionem legitimam, nullatenus quæsitam. Necnon ex jure canonico, in quo inhabiles declarantur ad prælationem, qui consensisse probantur in electionem sui, antequam eligerentur. Siquis verò eligentium ad prælaturam, pro se ferat suffragium, lethaliter peccat, irritaque est electio. Nec mirum, quia indignus est sacerdotio, qui non fuerit ordinatus invitatus. L. si quemquam 31. eod. tit. de Episcop. & Cleric. Et si aliquis pro se rogat, ut obtineat curam animarum, ex ipsa presumptione redditur indignus. S. Thomas q. 100. a. 7. ad 2. Et idem sicut is qui invitatus renuit, quæsitus refugit, sacrus est altaribus admoventis; sic qui ultra ambit, vel importune se ingerit, est procul dubio repellendus. Nam qui sic nititur ad altiora conscendere, quid agit, nisi ut crescendo decrescat, & ascendendo exierit, interius ad profunda descendat. Can. sicut 1. q. 6. ex D. Gregorio.*

538 *Siquis objiciat Apostolicum istud: Siquis Episcopatum desiderat, bonum opus desiderat. Responder S. Isidorus Pelusota l. 4. epist. 229. ad Palladium Diaconum: eos qui id objiciunt non perspicere mentem Apostoli. . . . Sirenim ita, dixerit ille ejusmodi aliquid: tu verò quam ob causam, ignorans tuas vires? & ne te ipsum quidem regere valens, talem adamas principatum, qui regno quoque ipso non solum est sublimior, sed etiam laboriosior. Et quare existimas potestatem hanc esse rationibus nullis reddendis obnoxiam, ac non potius rationibus obnoxiam ministerii functionem? Sed quamvis tu omnem transcendas audacia firmitatem, ego quoque insanterem, si non eum me ostenderem, qui tamen malna*